

ZPRAVODAJ

FARNOSTÍ KUTNÁ HORA, BYKÁŇ A TŘEBONÍN 4/2020

Milí farníci,

při dovolené na Křivoklátsku jsem si užíval pohledy na zlatavá pole obilí či čerstvá strniště. V dětství ve mně pohled na strniště a čerstvě zorané pole vyvolával úzkost z blízkého konce prázdnin. Dnes je mi více líto, že končí dlouhé dny a příjemné teplé večery. Každá roční doba má však své. A každý čas je dostatečně vhodný a připravený pro Boží štědrost. Proto můžeme s novou důvěrou a očekáváním hledět i do nového školního roku.

Abychom se však mohli na jeho konci radovat z bohaté sklizně, je důležité nyní dobře zasít. Modlím se, abychom moudře a prozíravě sestavili rozvrhy a plány. Aby se nám něco hezkého, ale zbytného, nestalo desetiměsíčním břemenem a abychom přitom na něco podstatnějšího nezapomněli. To samozřejmě platí nejen o volbě různých kroužků pro děti, ale i o farních aktivitách a náboženském vzdělávání.

Jinými slovy, prosme Ducha svatého, abychom věděli, čeho se vzdát, k čemu se přinutit a co si dopřát, aby náš život byl radostný, aby oslavoval Boha a mohl přinést hojnou úrodu.

*K tomu vám všem žehná
P. Jan Uhlíř*

AKTUALITY A POZVÁNKY

Zpravodaj bude vycházet každý měsíc

Nalistujete-li poslední stránku tohoto vydání Zpravodaje, zjistíte, že kalendář končí akcemi plánovanými na začátek října. Je to proto, že na první říjnovou neděli plánujeme další vydání. Podobně tomu bude v listopadu a každý další měsíc (výjimku budou tvořit adventní a letní dvojčísla, která budou pokrývat vždy dva měsíce).

Měsíční pravidelnost farního Zpravodaje chceme zavést jako standard, od kterého si slibujeme větší aktuálnost, flexibilitu, návaznost mezi jednotlivými čísly, přehlednost a předvídatelnost. Došli jsme k závěru, že pokud má být Zpravodaj dobrým komunikačním nástrojem, musí vycházet v pravidelném rytmu, a od jednoho vydání ke druhému musí být takzvané „vidět“. Jednotlivá čísla budou méně obsáhlá, a tedy čtenářsky stravitelnější, zároveň budou obsahovat skutečně aktuální a kvalitnější informace.

Uzávěrka nového čísla bude vždy deset dní před samotným vydáním, tedy ve středu předchozího týdne. Pokud příspěvek dorazí později, bude zařazen do následujícího Zpravodaje. Na texty od kohokoli z farníků a přátel farnosti se těšíme na e-mailu katerina.grenarova@khfarnost.cz (vyhrazuje si ovšem právo příspěvky krátit, v případě vážného důvodu i nezařadit). Na tuto adresu můžete také posílat jakékoli připomínky a další návrhy na zkvalitnění farního Zpravodaje.

*Za redakci
Kateřina Grenarová*

Z OBSAHU

<i>Aktuality a pozvánky</i>	01
<i>Rok Laudato si</i>	07
<i>Pastorační rada</i>	09
<i>Církevní mateřská škola</i>	09
<i>Charita</i>	10
<i>Napsali jste...</i>	
<i>Pouť na Nové Lhotě</i>	11
<i>Tábor SK a chaloupka Concordie</i>	12
<i>Farní tábor</i>	12
<i>Cykločundr a vandr mladšího spolča</i>	14
<i>Hřevivě slunce</i>	15
<i>Rozhovor s Hanou Prknovou</i>	15
<i>Fejeton</i>	19
<i>Kalendář akcí</i>	19

TIRÁŽ

ZPRAVODAJ
farností Kutná Hora, Bykáň a Třebonín
4/2020

Vydáno: 6. 9. 2020

Slouží pro vnitřní potřebu farností Kutná Hora, Bykáň a Třebonín.

Vydává:

Římskokatolická farnost – arciděkanství
Kutná Hora,
Jakubská 1, 284 01 Kutná Hora
Tel.: 327 512 115
www.khfarnost.cz

Redakce:

Kateřina Grenarová
tel.: 733 624 786
e-mail: katerina.grenarova@khfarnost.cz

Patricie Koubská
tel.: 723 234 931
e-mail: patricie.koubaska@khfarnost.cz

Uzávěrka příštího čísla: 21. 9. 2020

Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky
krátit.

KONTAKT NA KNĚZE

Pokud máte zájem o duchovní rozhovor či setkání s knězem, chcete navázat kontakt s naším společenstvím nebo se třeba jen zeptat na cokoli ohledně křesťanství, neváhejte využít tyto kontakty:

P. Jan Uhlíř, arciděkan
tel.: 777 339 233
e-mail: jan.uhlir@khfarnost.cz

P. Dmytro Romanovský, kaplan
tel.: 603 565 676
e-mail: dmytro.romanovsky@khfarnost.cz

**Římskokatolická farnost –
arciděkanství Kutná Hora**

Nebojsa

Dětský pěvecký sboreček Nebojsa se bude v novém školním roce scházet opět na arciděkanství každé pondělí počínaje 7. září od 17:00 do 18:00. Uvítáme mezi sebou nové členy ve věku od 4 do 8 let. Pro bližší informace kontaktujte Hanu Prknovou (e-mail: h.prknova@seznam.cz; tel.: 736 676 890).

-red-

Schůzky Slunečního kmene a Concordie

Děvčata z družiny Concordia se v letošním školním roce poprvé sešla již v sobotu 5. září. První schůzka Slunečního kmene se uskuteční 12. září. V sobotu 19. září budou obě schůzky, termíny se tím sjednotí a započne jejich čtrnáctidenní rytmus.

Schůzky začínají v 9:00 v sedlecké katedrále. Pro více informací se můžete obracet na náčelnici Concordie Terku Pochontas Cinerovou (e-mail: concordia.vedeni@gmail.com, tel.: 731 023 901) a náčelníka Slunečního kmene Jirku Cornstalka Karelu (e-mail: jirakak@seznam.cz, tel.: 734 680 490).

-red-

Žehnění obnovené hrobky rodu Dalbergů

Muzeum Malešov pod záštitou Městyse Malešov zve na žehnění obnovené hrobky rodu Dalbergů, které se uskuteční 12. září v 18:00 na hřbitově v Malešově. Oprava hrobky a zhotovení nápisu na ní se koná u příležitosti stého výročí úmrtí Karla Heriberta von Dalberga. Po modlitbě na hřbitově bude program pokračovat v sále muzea Malešov (v zámečku), kde bude od 19:00 přednáška Jany Bisové o rodu Dalbergů a jejich působení u nás.

Karel H. Dalberg byl první vlastník velkostatku Malešov, který zde i trvale pobýval. Přestavěl původní lovecký zámeček v Roztěži na své sídlo a s rodinou se zde usadil. Zemřel 8. září 1920 a byl pohřben do rodinné hrobky na malešovském hřbitově. V roce 1936 zde byla pohřbena i jeho manželka Gabriele.

V roce 1946 byl do této hrobky pohřben také bykáňský farář P. Josef Pavel. Působil ve Zdechovicích, Zbraslavicích a od roku 1893 v Bykání. V roce 1946 bylo pravděpodobně zničeno označení hrobky původních majitelů a ani nedošlo k označení, že je zde pochován kněz. Všeobecně se mělo za to, že v 50. letech byly ostatky Dalbergů vyzdvíženy a uloženy v rohu hřbitova. To se ovšem nepotvrdilo, naopak letošní průzkum prokázal, že ostatky manželů Dalbergových i P. Josefa Pavla jsou stále v hrobce. Muzeum Malešov se ujalo obnovy hrobky a důstojného uložení ostatků.

-red- 02

Výuka náboženství ve školním roce 2020/20201

Těšíte se? Po dlouhé odmlce se děti zase budou vídat nejen v kostelních lavicích, ale také při výuce náboženství. V letošním roce se na ně těší nová sestava katechetů: Prvňáčky a druháčky bude učit Zdena Hlavinková, další ročníky pak Patricie Koubská a Ludmila Macháčková, páťáky bude mít tradičně v péči P. Dmytro Romanovský. Začínáme 22. září v 16:00 v aule církevního gymnázia a toto první setkání završíme 16. svatou v klášterním kostele od 17:00. Výuka pak bude probíhat každé úterý od 16:00 s týdenní pravidelností, s ohledem na školní prázdniny.

Přihlášky budou k dispozici v kostele, na farním úřadě a na webu farnosti, kde najdete také bližší informace. Prosíme, abyste své děti přihlásili do 11. září, stačí donést přihlášku do farní kanceláře nebo ji můžete poslat i elektronicky na e-mail patricie.koubska@khfarnost.cz.

Pro starší děti (od 6. třídy) je výuka náboženství s Patricií Koubskou plánovaná na každé pondělí nebo čtvrtek odpoledne na arciděkanství, termín bude pevně stanoven po dohodě s rodiči. Srdečně zveme všechny, kteří se chtějí o víře a křesťanství něco nového dozvědět, budeme se opět věnovat Biblickým pátráním. Pro studenty církevního gymnázia je náboženství tradičně v nabídce nepovinných předmětů v rámci výuky, po dohodě s vyučujícími je ale možné se přidat i do této skupiny.

-red-

Kurz Alfa

Začátek podzimu do naší farnosti opět přinese kurz Alfa. Cyklus tematických večerů, které začínají neformálním povídáním u jídla, pokračují promluvou a vrcholí moderovanou diskusí v malých skupinách, je příležitostí pro každého, kdo chce přemýšlet o křesťanské víře. Zúčastnit se mohou věřící i nevěřící, hledající i ti, kdo si myslí, že je na životě s Bohem nemůže nic překvapit. Pokud vás Alfa láká, neváhejte se přihlásit. Pokud vás za tu dobu, co se o ní ve farnosti rok co rok mluví, začíná pomalu rozčilovat, postavte se k ní čelem a přijďte se podívat alespoň na první setkání. A pokud máte ve svém okolí někoho, koho by mohla zajímat, pozvěte ho (a pokud možno mu nabídněte, že ho na první večer doprovodíte).

Začneme 1. října v 19:00 na arciděkanství, vstup je zdarma. Místo si rezervujte u Julie Němcové (e-mail: julie.nemcova@khfarnost.cz, tel.: 731 604 076).

-red-

Farní výlet do arboreta

V sobotu 3. října se uskuteční farní výlet do Arboreta Fakulty lesnické a dřevařské. Arboretum patří pod Českou zemědělskou univerzitu v Praze, nachází se v Kostelci nad Černými lesy (více se o něm, kromě jiného, dočtete v rozhovoru s Hanou Prknovou na straně 15). Na výlet se vydáváme v rámci papežem vyhlášeného roku *Laudato si*, o kterém si přečtete více na straně 7. Program bude zahájen komentovanou prohlídkou, po ní si ti, kdo milují vůni a chuť opечeného buřta, budou moci opéci vlastní špekáček nebo cokoliv si za tím účelem přinesou. ☺ Občerstvení tedy s sebou.

Odjezd z Kutné Hory je v 8:30 od supermarketu Billa, v 8:35 můžete přistoupit na zastávce Na Valech na nové silnici, předpokládaný návrat v 14:00. Zájemci se mohou hlásit u Moniky Trdličkové (e-mail: monicatrd@seznam.cz, tel.: 607 188 396) nebo na seznamu v kutnohorských kostelích nejpozději do 25. září. Informace o počtu účastníků je důležitá pro objednání autobusu.

Cena zájezdu (doprava) je 100 Kč na osobu, děti do 10 let mají účast zdarma, vstupné do arboreta je zdarma.

-red- 03

Příprava k prvnímu svatému přijímání

První setkání proběhlo již v neděli 30. srpna při mši svaté v kostele Matky Boží Na Náměti. Farníkům byly představeny děti, které se na přijetí eucharistie připravují v kutnohorské farnosti, aby se každý z nás mohl těšit z víry dětí a abychom znali jména a tváře těch, které máme doprovázet modlitbou. Ministranti na konci bohoslužby rozdali farníkům kartičky se jmény konkrétních dětí a pan kaplan celé společenství vyzval k jejich konkrétní modlitební podpoře. Děti také při mši svaté obdržely paškály, které si budou během celé přípravy postupně zdobit, aby se na konci staly viditelným znamením jejich přípravy vnitřní. Po bohoslužbě proběhlo první setkání s dětmi a rodiči, při kterém se rodičům dostalo všech potřebných informací.

Přípravy se účastní celkem osmnáct dětí, z toho čtyři jsou ze sedlecké farnosti. Ty byly obdobně představeny farníkům při mši svaté v sedlecké katedrále.

Příprava je pro děti z obou našich farností společná. Samotné slavnosti prvního svatého přijímání jsou naplánované takto: 4. října pro děti z kutnohorské farnosti v chrámu sv. Barbory, pro děti ze sedlecké farnosti o týden později, 11. října, v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Sedlci.

Patricie Koubská

Duchovní obnova seniorů

Tradiční duchovní obnova pro seniory se uskuteční ve dnech 10. – 13. října ve Slavonově. Účastníky bude doprovázet P. Jan Uhlíř, kontaktní osobou pro přihlašování je Marie Cvešprová (e-mail: marie.cvesprova@seznam.cz, tel.: 739 156 358).

-red-

Změny na pracovních pozicích ve farní kanceláři

Koronavirová krize na jaře letošního roku silně ovlivnila provoz chrámu sv. Barbory. Uzavřením provozu v březnu poklesl počet průvodců-informátorů, protože za novou práci odešla Martina Pipková a Soňa Meikle.

Další vývoj vedl k zamyšlení a k potřebě změny pracovní profese i Kamilu Dostálovou, která se rozhodla od září 2020 nastoupit do nového působiště. Rádi bychom jí touto cestou poděkovali za její dlouholetou práci ve farnosti.

Kamila přišla do farnosti v roce 2014, kdy se otvíralo Infocentrum u chrámu sv. Barbory, poté převzala důležitou provozně ekonomickou práci po panu Vaňkovi a od roku 2017 pracovala na pozici vedoucí turistických služeb. Za jejího působení se rozběhly služby infocentra, zavedla do provozu účetní a skladový program, který usnadnil práci průvodcům i účetním. Ve spolupráci se sedleckou farností zajišťovala propojení společného vstupenkového systému a e-shopu. Kromě toho se věnovala provozu občůdku v infocentru a v chrámu sv. Barbory, rozšířila sortiment zboží (suvénýrů), podílela se na nové realizaci vstupní recepce a občůdku v chrámu a také se ujala spolupráce s veřejností, cestovními kancelářemi a Městem Kutná Hora v oblasti cestovního ruchu. Kromě svých pracovních povinností se s velkým elánem pustila do organizace oslav 17. listopadu, které ve městě proběhly v posledních dvou letech, a my doufáme, že v této spolupráci bude i nadále pokračovat.

Kamilo, přejeme ti, abys i ve své nové profesi byla úspěšná. Děkujeme za nasazení, se kterým ses vrhla do práce pro chrám sv. Barbory, do všech změn, které jsi zde zavedla, a za tvou neúnavnost při řešení pracovních problémů. Doufáme, že s námi bude ráda nadále spolupracovat, i když třeba jiným způsobem.

Od srpna 2020 pracuje jako zástupce vedoucího turistických služeb Kristýna Drahotová, která nyní po Kamile Dostálové převezme pozici vedoucí. Kristýno, přejeme ti dobrý začátek na novém místě a radost z práce pro farnost.

Už jen drobnější změnou je zkrácení pracovního úvazku Patricie Koubské. Od září jí zůstává půl úvazku pro činnost pastorační asistentky ve farnosti a půl úvazkem se bude věnovat práci učitelky v Církevní mateřské škole sv. Jakuba.

Julie Němcová 04

Obnova kostela sv. Jakuba: zprávy z terénu

V polovině srpna musel být farní kostel vzhledem k opravám kleneb v presbytáři uzavřen pro konání veškerých bohoslužeb a je zcela nepřístupný veřejnosti.

Toto opatření původně plánováno nebylo. Když však bylo postaveno lešení na jižní straně presbytáře a započaly práce na opravě kleneb, začaly se ze stropů uvolňovat drobné části, které spolu s prachem z půdy kostela padaly na podlahu presbytáře. Při pádu se tříštily a způsobily velké znečištění celého kostela prachem. (Dobrovolníci, kteří se zúčastnili úklidu kostela před Oslavou svátku sv. Jakuba, tuto skutečnost zakusili na vlastní kůži.) Stavební práce na opravách kleneb byly okamžitě zastaveny. Na stavbu byl přivolán statik a generální projektant. Klenby byly podrobně prověřeny přímo z lešení, ze spodního líce i z rubu na půdě, a byl upřesněn rozsah a postup jejich potřebných oprav: nejprve budou v prostoru půdy staženy novými ocelovými táhly; po jejich aktivaci bude možné na klenby vstoupit, z rubu (z půdy) budou očištěny a vyspraveny trhliny. Dojde také k zazdění velkých trhlin způsobených odklonem svislého zdiva presbytáře od stropní konstrukce; rozsah tohoto odklonu je v různých místech 10 – 23 cm. Z prostoru interiéru kostela budou opraveny omítky kleneb. Přednostně budou omítky injektovány, abychom se maximálně vyhnuli jejich odstraňování. V místech výrazného poškození však budou šetrně odstraněny a nově doplněny.

Doba uzavření kostela bude využita i pro kompletní přezdění kleneb nad barokními varhanami. Křížová klenba je na tomto místě již deset let provizorně zajištěna vyvěšením klenebního žebra do prostoru půdy. Nyní budou muset být části klenby kompletně podbedněny, následně rozebrány, poruchy žeber opraveny a klenby nově vyzděny.

V září se budou rozbíhat restaurátorské práce na obnově nástěnných maleb na Charvátovské kruchtě a za hlavním oltářem. Budou osazeny zrestaurované vitráže v presbytáři a opraveny poruchy zdiva v sakristii, obnovy se dočká také historická mříž v okně sakristie.

V prostoru lodi kostela se přesouvá lešení ze severní strany, od zpovědnic, na jih. Na severní straně již byly práce v interiéru i exteriéru dokončeny a převzaty zástupci památkové péče.

V současné době probíhá demontáž lešení na severu a my s napětím očekáváme, až uvidíme, jak se podařila první etapa obnovy chrámu.

Čtenářům Zpravodaje doporučuji zhlédnout první část dokumentu o opravě kostela, která je uveřejněna na webových stránkách farnosti (najdete ji v sekci *Péče o památky*, kapitole *Obnova kostela sv. Jakuba (2019 – 2021)*).

Soňa Krejčová

Erb Goskhů na vitráži v kostele Na Náměti

V kostele Panny Marie na Náměti je na spodní části vitráže za hlavním oltářem zobrazen erb a věnování. Málokdo má však možnost si je prohlédnout, oltář totiž dosahuje takové výšky, až vitráž zčásti zakrývá. A při pohledu zvenčí, tedy z přilehlého parku, nejsou detaily chrámového okna dostatečně zřetelné.

Pojďme si proto skrytý erb i dedikaci blíže popsat. Nápis hlásá: PAMÁTCE STRÝCE MÉHO, DĚKANA / FRANT. MANNA VĚNUJE MARIE / GOSKHOVÁ ZE SACHSENTHALU.

Pater František Mann se narodil 25. března 1828 v Košálově na Liberecku. Na kněze byl vysvěcen v roce 1853 a působil pak jako duchovní, naposledy v letech 1881 – 1885 jako farář v Lískovicích na Jičínsku. Na odpočinek se přestěhoval do Kutné Hory, kde žil coby fundatista (poživatel fundace) kostela Matky Boží. Bydlel na Havlíčkově náměstí 87 a v Kutné Hoře žila i jeho sestra Josefa, vdova po mlynáři Josefu Hrubém. ►

František Mann, jmenovaný čestným děkanem, zemřel 29. března 1894. Podlehl náhlé mrtvici při snídani krátce poté, co odsloužil ranní mši v kostele sv. Jakuba a vrátil se domů. O dva dny později ho královéhradecký biskupský vikář pohřbil do kněžského hrobu na hřbitově Všech svatých. Sestra Josefa zemřela jen o několik měsíců později a byla převezena k pohřbení do Staré Paky.

Připomenout Mannovu památku se po letech rozhodla jeho neteř, jediná dcera Josefy Hrubé. Jmenovala se Marie Anna a narodila se 8. prosince 1845 ve Staré Pace. Jejím manželem se v roce 1867 stal Adolf Josef Jan Nepomuk Goskho ze Sachsenthalu. Narodil se v Krušovicích, ale jeho rodina bydlela na pražské Malé Straně. Působil jako c. k. okresní soudce v Nové Pace, poté v Trutnově a nakonec v Kutné Hoře. Pocházel ze starého, i když nepříliš známého rodu, který do šlechtického stavu povýšil již v roce 1642 císař Ferdinand III. Zřejmě nejvýznamnějším příslušníkem rodu byl v první polovině 19. století PhDr. Jan Jakub Goskho ze Sachsenthalu, rodák z Kolína, který se stal rektorem pražské univerzity i děkanem svatovítské kapituly.

Rodový erb Goskhů je polcený a v jeho heraldicky pravé polovině se na zlatém pozadí nachází polovina černého korunovaného orla. Levá část erbu je dělená: Nahoře je umístěna stříbrná hvězda v červeném poli a dole je na stříbrném pozadí vidět černý jestřáb, jak stojí na skále, v zobáku drží prsten a v pařátu kámen.

Vitráž pro kostel Na Náměti navrhl malíř František Urban, který je rovněž autorem řady vitráží v chrámu sv. Barbory nebo secesní výmalby kaple Vlašského dvora. Vitráž podle Urbanova návrhu v roce 1912 zhotovila pražská firma Jana Kryšpína.

Zmíněné věnování a rodový erb tak v tichu kostela Na Náměti nenápadně připomínají děkana Manna i jeho neteř již více než sto let.

Lukáš Provaz

Farní knihovna

Milí čtenáři, při nynější finanční situaci farnosti nebudeme v nejbližší době nakupovat knižní novinky. Knižní fond i tak už čítá na 570 titulů a pro další navýšení kapacity nejsou prostory. Po dobu uzavření kostela sv. Jakuba bude knihy možno zapůjčit jen v pracovní době farní kanceláře nebo po dohodě se mnou (tel.: 602 842 013).

Pro tento příspěvek jsem vybrala titul staršího vydání, který však stojí za pozornost i dnes. Kniha Marka Orko Váchy *Neumělcům života* je jako všechna díla tohoto autora stále aktuální. Na začátku je zdůrazněna myšlenka Boha Stvořitele, který zve člověka ke tvůrčí spolupráci. Bůh člověka stvořil, aby člověk přijal zodpovědnost za sebe samého i za vesmír, který je jeho domovem. Proto je třeba bojovat, nevzdávat se, dokázat se porvat o budoucnost. Proti tomu stojí přesvědčení člověka o jeho malosti, o tom, že na něm nezáleží, že jeho život nemá smysl a že nedostal žádné hřivny, které by mohl rozvíjet. Toto přesvědčení však pochází od temných sil. Ve druhé části jsou naznačeny důsledky odpovědnosti člověka za jeho jednání. Autor ukazuje, kam až může člověka jeho chybné rozhodování zavést. Zdůrazňuje, že ne Bůh, ale člověk je zodpovědný za každou minutu svého života a že za všechna svá rozhodnutí tuto zodpovědnost ponese. Knihu doplňuje několik osobnějších, ale také biblických příběhů. Autor vypráví např. příběh Josefa Egyptského, Jáкова, slepého Bartimaia, a svědčí o tom, že člověk tvoří své vlastní dějiny. V kapitole, podle níž je nazvána celá kniha, Orko přiznává, že má rád ty, kteří „neumějí žít.“ Žehná všem nesebevědomým, úzkostlivým lidem, se kterými se život nemazlí a kteří se neumí prosadit. Není to proto, že by byli zbabělí, ale že jsou citliví, plní dobré vůle a svět je k nim zpravidla nemilosrdný. Mnohem větší strach má o nadějně extroverty a krasavce, neboť je pro ně velmi těžké nepodlehnout sympatiím a udržet si pokoru. Na konci autor parafrázuje evangelní otázku, za koho lidé pokládají Syna člověka tak, že není důležité, za koho nás pokládají lidé, ale za koho nás pokládá Bůh.

Milena Pfajfrová

Encyklika podnítila diskusi a přípravu aktivit ve farnosti

V roce 2015 vydal papež František encykliku *Laudato si*, která se zabývá integrální ekologií. To znamená ekologií, která bere v úvahu i lidský a sociální rozměr. Jedná se o téma velice široké a nesnadno uchopitelné, avšak velmi naléhavé. Ačkoli tedy není obvyklé vyhlášovat rok nějaké encykliky již po pěti letech, v tomto případě se tak stalo. Rok věnovaný encyklice *Laudato si* vyhlásil svatý otec František 24. května 2020 a bude tedy trvat do května 2021.

Po výzvě P. Jana Uhlíře, abychom se zapojili do diskuse o tom, jak tento rok prožít ve farnosti, vznikla malá skupinka lidí, v jejímž rámci se rozvinula bohatá elektronická diskuze. To nejlepší z ní se vám budeme snažit postupně zprostředkovat.

Téma je opravdu nesnadné, obyčejný smrtelník si řekne, no a co já s tím nadělám? A tak zájem o věc často končí vytríděním odpadu, někdy přispěním některé z ekologických aktivit, případně podepsáním nějaké petice. Ti uvědomělejší možná přemýšlejí, zda na všechno potřebují mikrotrotenový sáček nebo zda musejí popojet autem. Každý jsme schopný přizpůsobit svůj životní styl trochu v něčem jiném, ale vždy v omezeném měřítku. Přesto má každá maličkost smysl.

Česká biskupská konference vydala k encyklice *Laudato si* stručného průvodce, který může pomoci prvnímú seznámení s obsažným textem. Najdete ho na webové stránce www.cirkev.cz/cs/ekologie. Musím říct, že mi k vytvoření tohoto článku průvodce hodně pomohl. Dovolují si z něj citovat:

Klíčová otázka encykliky zní: „Jaký druh světa chceme zanechat těm, kteří přijdou po nás, dětem, které právě vyrůstají?“ Tuto otázku nelze řešit izolovaně, jen samostatně v oblasti životního prostředí. Vede nás k tomu, abychom se ptali, co je smyslem života na zemi, jaké jsou hodnoty a základy společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí. Pokud se nebudeme zabývat těmito hlubšími problémy, nebude podle papeže Františka naše starost o ekologii produkovat žádné významné výsledky.

Znovu a znovu se vynořují otázky: Jak se mám já zabývat hlubšími problémy? Vždyť se ani nevyznám v přemíře zpráv a informací, které mě na toto téma obklopují! Je v mých silách se zorientovat mezi ekologickými iniciativami? Kdo skutečně sleduje obecný prospěch? Co když podpisem pod peticí podepíší ortel nezaměstnanosti nějakému chudákovi? Atd.

Naděje prochází textem celé encykliky a předává jasnou zprávu: „Lidstvo je stále schopné společně pracovat na budování našeho společného domova.“

Chceme-li se podílet na budování čehokoliv, musíme na to myslet, mít to na zřeteli. A k tomu má rok věnovaný encyklice *Laudato si* sloužit. V průběhu roku (květen 2020 až květen 2021) budeme nabízet aktivity, které nám budou téma připomínat. Začínáme modlitbami uveřejněnými v encyklice; jsou také k dispozici v našich kostelích. Následovat bude poznávací výlet do arboreta, jak je uvedeno v pozvánce na straně 3.

V předjaří bychom rádi uspořádali dvě přednášky. Při jedné z nich, kterou jsme nazvali *Vnímat krásu přírody okolo nás*, nás na vybrané zajímavé přírodní lokality vzdálené do hodiny od Kutné Hory prostřednictvím svých fotografií zavedou Hana a Zuzana Prknovy. Dalším tématem je *Historie a současnost kutnohorské krajiny*, přednášet bude Zdeněk Lipský z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Připravujeme též rozhovor s Tomášem Keckem, ve kterém bychom se rádi dotkli toho, co se v této oblasti dařilo a daří.

Tolik tedy k programu. Snad nás přivede k lepšímu chápání a naplňování potřeb této země.

Co můžeme dělat pro životní prostředí v každodenním životě?

Ano, nemůžeme dělat mnoho, přesto můžeme dělat hodně. Právě tím, že jsme křesťané, lidé vykoupení Kristovou obětí a povolání k záchraně, máme za tento svět zodpovědnost. Člověku bylo přece tvorstvo svěřeno, aby je moudře spravoval. To, že jsme do toho systému zamíchali podstatnou dávku vlastní hamižnosti, sobectví a pýchy, je už jiná věc. Abychom to rozmotali, musíme opravdu začít u sebe, nikde jinde.

Co tedy můžeme dělat?

Snížit spotřebu: nakupovat jen tolik, kolik spotřebujeme, nevyhazovat jídlo, zbytky kompostovat, chodit pěšky, jezdit na kole. V praxi to znamená, že o tom, co беру do ruky v obchodě (i virtuálně), budu přemýšlet, zda to skutečně potřebuju, a než to naopak hodím do popelnice, budu přemýšlet, jestli to nemůže někomu posloužit. Já si osobně myslím, že můžeme propagovat chudobu. Čím méně věcí, tím čistší mysl, protože větší prostor pro Boha. I já vím, jaké mám v tomto ohledu mezery....

Starat se o prostředí kolem sebe: dívat se kolem sebe, jak žiju. Vytvářet vztahy v místě, kde žiju. Nakupovat tam, kde jsem s lidmi ve vztahu. Starat se o to, jak to kolem mě vypadá...

Možná je ze všeho nejdůležitější ta osvěta. A pak příklad. Dělalí to tak už jezuité, když v době rekatolizace našli vhodné světce, které dali lidem jako příklad následování. Za mě je ideální ekologický aktivista svatý František, který se zřekl bohatství a rozhodl se pro chudobu. Když zaslechl Kristovu výzvu, aby obnovil jeho dům, vložil si ji jako výzvu k tomu, aby opravil v lese rozpadlý kostelík, přesto, že po něm Bůh chtěl „opravu celé církve“. Ale to je podle mě to klíčové. Jde o tu spolupráci.

Dnes ráno jsem to nějak pochopila, že je člověk do Boží vůle povolán. Není jen pasivním příjemcem připravené budoucnosti, je jejím aktivním spolutvůrcem. Bůh nás do této skutečnosti povolává, nechává nás tvořit ji spolu s Ním. Já to tedy tak mám. Kdybych jen seděla a čekala, až mi to pošlou, tak to nepříjde. Musím začít sama ze sebe, což je hrozné. Na začátku mě každá tvorba hrozně bolí, doluju ze sebe to, co sama nemám, jako bych vyškrabávala prázdnou sklenici... a čím víc do toho vstupuju, tím víc to Bůh proměňuje a přichází do toho On... a mě nakonec ta spolupráce začíná bavit. Bůh nemá jiné ruce, než jsou ty moje. Musí to začít u mě, tedy potažmo u nás, i když vůbec nevíme jak.

A poslední věc, která z toho pro mě vyplývá, je chvála. Chvála za to, jak je to vše kolem nás dokonalé. Příroda je neuvěřitelná! Člověka vůbec nepotřebuje... Měli bychom o ní hodně přemýšlet. Bůh ji stvořil pro nás, mě to někdy až omračuje. Takové plýtvání, pro člověka! Kdo jsi, Bože, že myslíš na tak nicotného tvora? Kdybychom uvažovali touto optikou, přece nemůžeme být tak pyšní.

I v tomto směru je pro mě vzorem František. On přece nejprve kázal zvířatům, protože ho lidé nechtěli poslouchat. Ve zvířatech viděl naše němé bratry a sestry. Všimni si toho rozdílu, ne předměty pro lásku, ne rozmazlené kočky a psy na gauči, ale ty, kteří jsou našimi malými bratry a sestrami. I je Bůh stvořil, vdechl jim život stejně jako nám, jsou pro něj cenní... to zase oni jsou svěřeni do naší péče, mnohdy tedy spíše svévole. Když se mi narodil syn a poprvé jsem ho držela v ruce, tenkrát mi došlo, že je na mě zcela odkázaný. Co mu dám, to bude mít, co mu nedám, to už mu nemůže dát nikdo jiný... To je zodpovědnost, uvědomit si, že je to prostě na mě. Jsem nezastupitelná. Nemůže to udělat nikdo za mě. A když to teď neudělám, nikdy to nebude...

Hezké dny!

Patricie Koubská

Text je jen mírně upravenou verzí části elektronické diskuze o tématu životního prostředí a o podnětech encykliky Laudato si.

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

Jednání pastorační rady se uskutečnilo 9. června. Po krátké úvodní diskusi o budoucích možnostech využití kaple Božího těla a Informačního centra u chrámu svatě Barbory byl otevřen hlavní bod programu: prezentace k fenoménu *Proměna farnosti*, který vychází ze stejnojmenné knihy P. Jamese Mallona. K diskusi nad touto knihou se v minulých dvou letech scházela ve farnosti malá pracovní skupina. Ta nyní přednesla postřehy, podněty a doporučení, které vzešly z diskuse, celé pastorační radě. Ta bude nadále z těchto podnětů (a také z vlastní četby knihy) čerpat při diskusích a rozhodování o strategickém plánování v naší farnosti. Knihu doporučujeme k četbě všem farníkům, kterým leží na srdci zdraví a růst nejen našeho místního společenství, ale celé církve. *Proměna farnosti* je k dispozici ve farní knihovně, její anotaci nabídla v loňském zářijovém Zpravodaji naše knihovnice Milena Pfaifrová. Nejbližší setkání farní pastorační rady je naplánováno na 8. září, *Proměna farnosti* bude jedním z bodů programu. Jednání je veřejné, kdokoli z farnosti je srdečně zván.

-red-

CÍRKEVNÍ MATEŘSKÁ ŠKOLA SV. JAKUBA

V roce 2012 jsme s pokorou, ale i s důvěrou a očekáváním zakládali církevní mateřskou školu. Nevěděli jsme, jak se projekt rozběhne a jak bude přijat u veřejnosti. Proto jsme začali skromně, s jednou třídou, v pronájmu. Po příchodu Barbory Křivohlavé na místo ředitelky se směřování školky ustálilo a bylo zjevné, že o školku i její formační zaměření je ve městě zájem. Aby se školka mohla rozvíjet, stala se ekonomicky soběstačnější a mohla se více otevřít i veřejnosti, začali jsme hledat způsoby rozšíření.

V roce 2015 farnost oslovila sestry voršilky s prosbou o odkoupení části klášterní zahrady. Vzhledem k potřebě zajistit budoucnost církevního gymnázia jsme nakonec koupili celý areál kláštera a začali připravovat projekt na stavbu nové školky na klášterním pozemku. Přestože bylo podle územního plánu možné v těchto místech stavět, náš záměr neuspěl u památkářů a museli jsme hledat jinou možnost. Kromě toho panovala nejistota ohledně případných dotací a z vlastních prostředků nebylo reálné novou školku postavit. Varianta umístit třídy do prázdných prostor kláštera zase narazila na přísná hygienická pravidla.

Po mnohých jednáních ekonomické rady se nakonec dospělo k rozhodnutí opustit myšlenku budování vlastních prostor školky a využít možnosti rozšíření ve stávajícím objektu, kde je školka v pronájmu. Ani to však nebylo bez problémů a stálo to mnoho úsilí především Soňu Krejčovou, která měla celou přestavbu a jednání s úřady na starost. Mnohdy jsme se modlili nověny, aby se některé komplikace rozmotaly a stavba se včas dokončila. Navíc přišla koronavirová krize, zastavil se turistický ruch a příjem farnosti razantně klesl; znovu se tedy zvažovalo, zda celý projekt nezastavit. Rozhodl argument, že peníze dané do vzdělání a formace dětí jsou lepší investice než oprava střechy či nová fasáda kostela. ►

Rád bych poděkoval všem, kteří se během uplynulých pěti let myšlenkou rozšíření školky věnovali. V první řadě všem členům ekonomických rad, ředitelce školky Barboře Křivohlavé a technické správkyni našich budov Soně Krejčové. Děkuji vám, farníkům, kteří jste v různých obdobích reagovali na výzvu a v modlitbě nám vyprošovali světlo Ducha svatého. Děkuji i vám všem, kteří jste se zapojili svými dary do letní sbírky *Babi, kup mi židličku*. Vybraná částka (téměř 600 tisíc korun) předčila naše očekávání. Děkuji i těm, kdo připravili propagaci ke sbírce, především Patricii Koubské, která vše nakreslila, a její dceři Sáře, která sestříhla natočená videa. V neposlední řadě děkuji i sedlecké farnosti, která se každý rok s kutnohorskou farností dělí o dorovnání finanční ztráty na provoz školky.

Mám radost, že si nyní můžeme trochu oddechnout a všechny síly směřovat „pouze“ na vzdělávání a křesťanskou formaci 45 dětí. Ať je Bůh všechny ochraňuje a naplní svým požehnáním, ať jejich učitelkám a rodičům dává hodně sil, inspirace a lásky, aby jim mohli pomoci vytvořit dobrý základ pro celý život.

P. Jan Uhlíř

OBLASTNÍ CHARITA KUTNÁ HORA

Sion upřímně děkuje štědrým dárcům

Konec července byl pro Oblastní charitu Kutná Hora velmi štědrý. Během jednoho týdne zástupci charity převzali čtyři nová auta, která pomohou zvýšit dostupnost sociálních služeb pro rodiny s dětmi se zdravotním znevýhodněním i pro seniory a lidi s handicapem. Auta byla pořízena z peněz dárcovských výzev, benefičních akcí, Tříkrálové sbírky, grantového programu i projektu dotovaného Evropskou unií. Auta potřebná pro sociální služby nelze z běžných dotačních prostředků získat, proto jsme se snažili zajistit finanční prostředky prostřednictvím mnoha jiných aktivit.

Dvě nová auta převzalo Středisko Na Sioně. Byla pořízena díky vašim darům. Účastnili jste se dárcovské výzvy *Dáme auto* a mnoha benefičních akcí. Pouštěli jste s námi kačenky pro Vrchlici, se svým týmem se farnost účastnila benefičního bowlingového turnaje pro firmy *Sion Charity cup 2019*, na vánočních trzích na Palackého náměstí se naléval adventní svařáček... I díky vám poradkyně rané péče a aktivizační služby pro rodiny s dětmi nebudou muset omezovat nebo odkládat návštěvy dětí v rodinách z důvodu nedostupného auta, jako se to dělo doposud. Každým rokem počet rodin, které potřebují naši pomoci, stoupá. Nová auta přispějí k navýšení úvazků poradců a rozšíření kapacity služby. Touto cestou bychom chtěli vám, štědrým dárcům, upřímně poděkovat.

Marcela Mommersová

Boží milosrdenství vyprošujeme již pět let

Modlitby Korunky k Božímu milosrdenství spolu s přímluvami nejen za charitu patří k našemu farnímu životu. Každé první pondělí v měsíci se při nich schází několik málo lidí z charity a několik málo lidí z farnosti. Prosíme, aby se Bůh smiloval nad námi a nad celým světem, prosíme o milosrdenství. Vždyť charita je synonymem pro milosrdnou lásku, a odkud by ji lidé v charitě mohli dávat, pokud by nebyli napojeni na Boha jako na zdroj tohoto milosrdenství?

Někdo může namítnout, že z charity vlastně na tato setkání chodí lidí málo. Přesto si dovoluji tvrdit, že ti, kteří se přicházejí modlit, vnášejí skrze svou modlitbu do charitního díla potřebný kvas a sůl. Ani kvas ani sůl nejsou v těstě vidět, ale pozná se, když tam tyto dvě ingredience chybí.

Vždycky jsme se za charitní dílo snažili modlit. V určitém období se dařila modlitba růžence za lidsky neřešitelné problémy. Tím, jak organizace rostla, docházelo ke změnám jak personálním, tak i ve způsobu a rozsahu práce, a bylo těžké modlitbu udržet. ►

Před pěti lety jsme modlitební setkání přesunuli do kostela Matky Boží Na Náměti a za její základ jsme kromě přímluv zvolili Korunku k Božimu Milosrdenství. Přizvali jsme k ní lidi z farnosti, zejména seniory.

Přímluvy se k bohoslužbě sestavují na základě podnětů zaměstnanců a na základě aktuální situace. Výzvu k tomu, aby lidé poslali své prosby, dostávají všichni v charitě. A tak někteří přicházejí blíže k tajemství víry, jako když se zaseje hořčičné zrno, i když se modlitby osobně třeba neúčastní.

V poslední době, díky akolytovi Janu Ehrhardtovi, mají naše setkání častěji podobu bohoslužby slova spojené se svatým přijímáním.

Účastníci vnímají tuto modlitbu jako potřebnou a obcerstvivující. A nejen tuto, ale modlitbu obecně. Jak o tom vypráví příběh jedné charitní pracovnice:

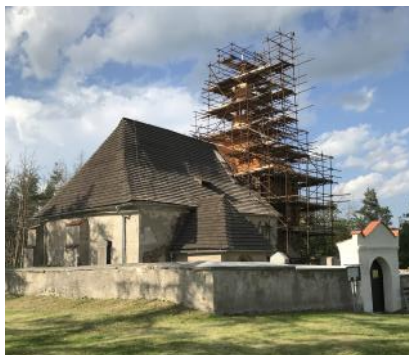
Modlitba pomáhá v práci i v soukromí. Často se mi stává, že se někdo z mých kolegů a kamarádek, nebo já sama, ocitneme v těžké situaci. Toužíme to někomu sdělit, ale společně odevzdání těžkosti Bohu je daleko silnější, pokornější a léčivější. Takto jsem měla to štěstí se modlit s lidmi, kteří mi důvěřují, a těšit se z úlevy a dalšího společného setkání při modlitbách v kostele i doma. Kdysi jsem potkala jednoho známého z tanečních (tam jsme se potkávali před 30 lety). Začal se mi svěřovat na ulici s těžkostmi svého utrpení v životě. Během jeho proslovu jsem začala cítit velkou vděčnost za to, že budím takovou důvěru, ale potom jsem poděkovala Bohu za jeho působení a kamarádovi jsem nabídla, že se za něj a jeho utrpení pomodlím, jestli chce, a on souhlasil a s milých úsměvem se mi při loučení poklonil a říkal, že se mu ulevilo. (Dana S.)

Marie Macková

NAPSALI JSTE...

Poutní mše svatá v Nové Lhotě

Kostelík sv. Jana Křtitele v Nové Lhotě se v poslední době těší velkému zájmu veřejnosti. Stavba z šestnáctého století stojící na terénním zlomu, který před osmdesáti miliony lety omývalo křídové moře, působila letos ještě nápadněji díky lešení obepínajícímu opravovanou šindelovou věž. Poslední červnovou nedělí se v kostele konala poutní mše svatá. Práce na obnově věže byly již téměř dokončené. Před areálem kostela byla pro zvědavé poutníky připravena výstava fotografií, zachycující havarijní stav věže před obnovou. K vidění byly i detailní snímky z průběhu obnovy a kopie dokumentů nalezených v původní makovici. Šlo o zprávu o opravě věže z roku 1936, dobový tisk, mince a fotografie řemeslníků, kteří se na tehdejší opravě podíleli. Mši v zaplněném kostelíku sloužil P. Jan Uhlíř, který během kázání četl ze své zprávy budoucím generacím, připravené pro vložení do nové makovice, a na závěr poděkoval paní starostce Naděždě Vrbové za výbornou spolupráci obce při péči o kostel. Soňa Krejčová seznámila přítomné s technickými okolnostmi obnovy věže. Po mši proběhlo společné focení, abychom mohli do tubusu v nové makovici vložit nejen písemnou zprávu, ale i obrazový materiál. Bohoslužby v Nové Lhotě jsou tradičně hojně navštěvované. Přijďte se sami přesvědčit a pokochat se krásným poklidným místem nově rozzářeným opravenou věží. Příležitost bude již v neděli 13. září o posvícení, kdy bude sloužena slavnostní mše svatá.

Tábor Slunečního kmene u Chedrbí

Tento rok byl velmi netypický kvůli koronaviru, a pro Sluneční kmen to znamenalo mít tábor velice blízko pro jednodušší organizaci. Proto se vybralo tábořiště u Chedrbí. Sraz nebyl na hlavním nádraží v Kutné Hoře, ale přímo v Chedrbí. Tábor trval od 1. do 11. července. Na konci tábora jsme se loučili opět v Chedrbí.

Celotáborová hra byla na téma Zaklínač. Děti byly rozděleny do třech týmů. Týmy představovaly tři zaklínačské školy: Vlka, Gryfa a Zmije. Týmy nejdříve prošly zaklínačským výcvikem a poté dostávaly různé zakázky na zneškodnění příšer jako ghulů, alghulů, kikimorů, wyvernů. Ovšem informace si museli shánět sami v bestiáři, který dostali na začátku tábora, na boj s těmito příšerami si museli sami „vařit“ lektvary, kupovat různé předměty apod. Dokonce museli porazit i polednici, strygu či přistihnout Dopplera. Také se částečně seznámili s příběhem Geralta z Rivie, postavy zaklínače ze stejnojmenné řady fantasy románů.

Mimo celotáborovou hru jsme hráli hry jako fotbal, frisbee, koulovku. Týmy se střídaly ve službě a hlídce. Pro vodu jsme si museli dojíždět až do Zbraslavic, takže práce bylo dost. Stihli jsme i dva výlety do okolí. Nechyběla ani mše, když nás navštívil P. Jan Uhlíř. Na konci tábora proběhl tradiční slavností oheň s opékáním buřtů a ani déšť nás neodrazil od slavnostní atmosféry. Následný den nebyl příjemný – balení, uklízení tábora, tentokrát i týpí, a to vše při dešti a moku. Vše jsme však zdárně zvládli a všichni se vrátili domů s mnoha vzpomínkami na letošní tábor, například na výborné langoše. ☺

Matyáš Siegel

Chaloupka v Chotěborkách

Po rozsáhlých přípravách jsme se vypravily s družinou Concordia na chaloupku, která trvala od soboty 18. do soboty 25. července. Místem našeho týdenního pobytu se stala útulná fara v malé obci Chotěborky, která se nachází nedaleko od Jaroměře. Po celý čas nás provázelo jednotné téma, a tím se letos stalo ochočování draků na motivy animovaného filmu *Jak ucvičit draka*, který se odehrává na vikingském ostrově. Každý den jsme se tedy setkávaly s náčelníkem kmene Klid'asem i jeho nešikovným synkem Škytákem, kovářem Tlamounem nebo udatnou válečnicí Astrid. Nechyběli samozřejmě ani draci, z nichž byl nejoblíbenější noční běs Bezzubka. Protože jsme byly mezi vikingsy, zkoušely jsme také jejich činnosti, například střílení z luku, rozdělování ohně nebo právě ono chytání a ochočování draků. V úterý, tedy čtvrtý den naší chaloupky, jsme se vydali na celodenní výlet k Vřeššovským rybníkům, který jsme si všechny moc užily. Na závěr celého tábora byla připravena speciální večerní slavnost s vyhlášením výsledků a pořádným pohoštěním. Za sebe můžu říct, že celý týden byl moc fajn a těším se na příští rok!

Anna Šustková

Príměstský tábor aneb rok utekl jako voda

Titulek je trochu klišé, ale je to tak. Rok utekl jako voda a my v pondělí 17. srpna ráno začali na zahradě církevního gymnázia stavět stany a rozkládat stoly. Letos však s obměnou skoro celého týmu.

Pondělí nemohlo začít ničím jiným než přivítáním a seznamovacím kolečkem. Po té, co jsme si zahráli několik krátkých seznamovacích her a naučili se navzájem svá jména, se na zahradě objevili dva pánové, říkali si vědci. Jeden, myslím, byl doc. Marek Ztracený, ale na jméno toho druhého si bohužel nevzpomenu. Trochu zmateně nám vyprávěli o nějaké cestě do vesmíru a že potřebují sestavit loď. A jelikož jsme je nechtěli nechat ve štychu, pomohli jsme jim a loď postavili. Před polednem jsme si užili první katechezi pod vedením Patricie Koubské a v poledne nás čekal oběd. Každý den nám oběd vařil někdo jiný. Misky a lžíce jsme si také doká- ►

li umýt a pak hurá poslouchat knížku Popoupo. Na odpoledne jsme se rozdělili. Jedna skupinka si vyrobila pohledy a zbytek hráli různé hry a nebo fotbal. A první den je u konce.

Úterý začalo deštivě. Nezbyvalo nám nic jiného než se schovat před deštěm a využít školní klub. Den jsme zahájili modlitbou a písničkou. Po zbytek dopoledne jsme hráli deskové hry, kreslili si nebo hráli společné hry. Před obědem chvilku přestalo pršet, a tak jsme si mysleli, že se zajdeme podívat do Barbory. Jenže než jsme si stihli obléct boty, bundy, čepice, znovu se hrozně rozpršelo a my zůstali v klubu. A tak jsme si vyslechli katechezi a pomalu se připravili na oběd, který byl moc dobrý. Po poledni se konečně začalo roztrhávat nebe a my vyrazili ven. Taky se u nás stavili vědci. Jeden z nich ovšem vypadal opravdu špatně a nakonec to s ním seklo. A my mu sehnali super čaj, který ho postavil zpátky na nohy. Odpoledne jsme dodělali pohledy, zahráli hry a šli domů.

Středa, půlka týdne. Ráno jsme den svěřili Pánu a zazpívali mu písničku. Zahráli si pár her a trochu se unavili. Pak jsme našli dopis od nějakého dalšího šíleného vědce, který se snaží získat nějakou rudu. Naši vědci rozhodli, že se vydáme za ním. Cesta byla strastiplná a neúspěšná. Dostali jsme po kouskách zprávu se sdělením, kde bude. Jenže on nedorazil. Vystřelil si z nás. Smutní a zdrcení jsme šli na oběd a poslouchat pohádku. Po obědě jsme si vyrobili vlastní planetku. Taky se za námi přišel podívat P. Uhlíř a zahrál si s námi hry. Bylo to pěkné odpoledne.

Ve čtvrtek ráno jsme se sešli skoro v plném počtu. Poděkovali, poprosili a zazpívali a pak jsme si zase užili několik her. Pak už jsme netrpělivě vyhlíželi vědce, zvědaví, jak to s námi bude dál. Samozřejmě jsme se dočkali. Podnikli jsme opět náročnou cestu za včerejším vtipálkem. Tentokrát jsme byli úspěšní a došli jsme na místo, kde sídlí. Jen jsme ho ještě nespatriili. Tak snad zítra. Odpoledne jsme si ozdobili trička technikou batikování a stříkání Savem. Všem se moc povedla. Tvoření triček nám zabralo celé odpoledne a než jsme se nadáli, už jsme zase mizeli do svých domovů.

Pátek byl náš poslední společný den. A tak jsme ho opět zahájili modlitbou, písničkou a tentokrát malbou na kamínky. Dopoledne jsme chtěli všem maminkám a babičkám, které nám vařily a jinak se o nás staraly, poděkovat výrobou slušivých kloboučků. K obědu jsme si objednali pizzu a dočetli pohádku. Vyhlásili jsme hry, dostali nanuky, diplomy od Patricie a kuličku na památku. Pak už nás čekala jen závěrečná vodní bitva proti šílenému vědci. S přehledem jsme ji vyhráli a našim pánům vědcům rádi pomohli. Pak už nás čekal jen úklid a rozloučení.

Za letošek je to asi vše. Budeme se těšit na příští rok. Doufejme, že opět tak v hojném počtu jako letos. Mimochodem, dětí bylo dvacet pět a nás, vedoucích, šest.

Barbora Čermáková

Cykločundr

Cykločundr jsme započali v neděli 23. srpna před kostelem svatého Jakuba. Pomodlili jsme se, naložili kola a vyrazili. Na faře v Třebechovicích nás uvítal milý pan farář. Jeli jsme asi 10 kilometrů, abychom se naučili přehazovat a abychom se i první den projeli. Vrátili jsme se akorát na večeři a potom jsme hráli hry. Večer nám přečetli pohádku o panu profesorovi, který hledal řeč, které by rozuměli všichni, lidé i zvířata. Nakonec zjistil, že ta řeč je láska.

Na druhý den ráno jsme se pomodlili, nasnídali a připravili na celodenní výlet. Po cestě jsme se zastavili a měli jsme mši v lese. V půlce výletu jsme zastavili u jezu a kdo chtěl, mohl se vykoupat. K obědu byly rohlíky, chleby, salám a sýr. Potom jsme jeli zpátky na faru. Přijeli jsme kolem páté a měli jsme večeři. Po ní jsme šli do Penny a mohli jsme si tam koupit, co chceme, ale mělo to háček: limit byl 40 Kč. Když jsme se vrátili z Penny, hráli jsme zase hry. Večer jsme se sprchovali. Někteří se sprchovali pod hadicí. Před spaním nám přečetli pohádku o stromech.

Další den ráno jsme se šli podívat do Muzea betlémů. Viděli jsme hodně malých betlémů a také jeden veliký dřevěný, pohyblivý. Také jsme jeli na kola, tentokrát ale méně kilometrů. Včerejší den jsme ujeli 53,5 kilometrů a dneska máme naplánováno 30. Jeli jsme do Hradce Králové. Dojeli jsme se podívat k soutoku Labe a Orlice, tam jsme si dali oběd, rohlíky s paštikou a kdo nechtěl, dal si se salámem a sýrem. Když byli všichni najedení, jeli jsme do katedrály Svatého Ducha. Tam jsme měli mši svatou. Po mši nám oznámili, že pojedeme na venkovní koupaliště, které se jmenuje Stříbrný rybník. Byl tam tobogán i molo, z kterého jsme skákali do vody. Byla to docela sranda, protože kluci shazovali holky do vody. Jeli jsme na faru a na večeři. Potom jsme hráli hru čokoláda: když jsi hodil kostkou šestku, musel ses obléknout a nakrájet si čokoládu. Potom jsi ji mohl teprve sníst. Večerní pohádka byla o mráčkách, které se snažily lidem připomenout nebe, protože lidé na něj zapoměli.

Poslední den jsme vstali v sedm a začali jsme balit. Všichni jsme se těšili na měkoučkou postel, která nás čeká doma. Věci jsme poslali autem a sami jsme jeli na kolech do Pardubic. Po cestě bylo hodně kopců a silný vítr nám foukal do tváře. Nakonec jsme to všichni zvládli a dorazili jsme do Pardubic. Za odměnu jsme všichni šli do Lidlu. Měli jsme sice zase limit 40 Kč, ale to nám už tolik nevadilo. Byli jsme rádi, že máme těch 35 kilometrů, které nám připadaly jako 50, za sebou. Kola jsme dali do auta a vozíku a šli jsme na vlak. V Kolině jsme přestoupili na vlak do Kutné Hory. Tam si nás vyzvedli rodiče. Tak skončil náš cykločundr.

Alžbeta Hrabčáková

Náš „megální vndr“

Ve středu 26. srpna ráno jsme my – mladší spolčo – vyrazili na vandr. Jelo nás celkem pět holek a manželé Jířkovi. Vlakem jsme dorazili do Zruče nad Sázavou a odtud pokračovali v cestě po svých. Na začátku jsme sice šli špatným směrem a kolem Zruče si udělali menší rozehrivací kolečko, ale pak už jsme odbočili správně a vydali se po červené turistické značce. Při chůzi jsme si povídali, jedli a často dělali přestávky. Hodně foukalo, ale našťástí se nám nic nestalo. Jen při obědě vedle nás spadl strom. První večer jsme zakempili na louce u Sázavy nedaleko Chřenovic. Šli jsme se podívat do tábořiště na druhé straně řeky, žebrali jsme o vodu a poté si opekli buřty na ohýnku. Další den ráno jsme si dali snídani a pokračovali v cestě. Šlo se nám lépe, protože jsme si na těžké krosny na zádech už docela zvykli. V Ledci nad Sázavou jsme nakoupili jídlo, poslali pohled a poté si dali oběd ve Sluneční zátoce, kterou možná znáte z knížek Jaroslava Foglara. Další zastávka byla Stvořidla, kde nás zastihl P. Uhlíř. Donesl nám moc dobré jídlo a dokonce nám odsloužil i mši. My poté šli už jenom kousek a ustlali si na louce ve vysoké trávě, opět u vody. Pár z nás se šlo do řeky dokonce i otužovat! Zase jsme si opekli buřty (buřtová dieta), ►

povídali si u táboráku a pouštěli si písničky. Tenhle večer byl moc fajn. Ráno jsme zjistili, že máme všechny věci mokré od rosy. To nás ale nijak zvlášť nerozhodilo, a už v půl jedenácté jsme šlapali vesele dál. Do Světlé nad Sázavou už to byl jenom kousek. Uvařili jsme si polévku v zámeckém parku a pak se rozhodli, že si dojdeme na WC do zámku, i když jsme nebyli jeho návštěvníky. Klíče nám sice normálně vydali, ale potom nám jedna paní vynadala, že tam nemáme co dělat, a i když jsme se jí to snažili vysvětlit, stejně po nás chtěla peníze. To byl jeden menší nepříjemný zážitek, ale pak už bylo všechno super. Šli jsme se podívat na prohlídku dolů. Milý pan průvodce nám řekl, že o dolech se vlastně nic neví a všechno, co nám říkal, se jen domyslelo. I přes to byla prohlídka velice zajímavá a vtipně podaná. Zkoušeli jsme se i v dolech ztratit, ale jsou bohužel tak malé, že to zkrátka nešlo. Pak jsme si už jen koupili zmrzlinu, chvílku čekali na nádraží a hurá domů. Vandr jsem si moc užila, naučila se spoustu nových věcí, hodně se nasmála a vymysleli jsme nespočet nových hlášek. Zjistili jsme, že v bonbonech je protispěková látka, začali používat slova jako hezů nebo megální a vymysleli si i vlastní šifru (zkuste přečíst: tnhl vndr bl vžn spr!): Doufám, že ještě někdy takhle pojedeme. ☺

Lucie Jandějsková

Hřejivé slunce

Hřejivé slunce,
osvěžující čistá voda v jezeře
i zalesněné hory, které ho obklopují,
jsou Tvým darem, Pane.

Děkuji za mou rodinu,
s níž tu smím prožívat
nádhernou dovolenou
a při ní si uvědomovat,
jak nás máš rád,
jak moc Ti na nás záleží.

Jsi úžasný a jedinečný.
Jsi nesmírně štědrý a laskavý
a své obrovské dary
nám dáváš úplně zadarmo a nezištně.

Jediné, co si za to přeješ,
je naše láska k Tobě a lidem kolem nás.
Pomoz nám to chápat
a uskutečňovat, prosím.

Jana Zelenková
Lunz am See 31. 7. 2017

ROZHOVOR S HANOU PRKNOVOU

Hana Prknová je doktorkou v oboru Dendrologie a šlechtění lesních dřevin, působí na Lesnické a dřevařské fakultě České zemědělské univerzity v Praze, konkrétně ve fakultním arboretu v Kostelci nad Černými lesy. Protože se v letošním školním roce chceme ve farnosti zaměřit na výzvy papežovy ekologické encykliky Laudato si a právě návštěva arboreta je na seznamu konkrétních aktivit, které podnikneme, rozhovor pro aktuální Zpravodaj si svého respondenta našel v podstatě sám. ☺

Působíte na lesnické fakultě a v arboretu, které pod ni patří, ve své profesi se tedy věnujete péči o rostliny, zejména stromy. Co vás k nim přivedlo, čím jsou pro vás stromy, lesy, příroda obecně?

Můj děda měl nádhernou zahradu. Část sloužila jako zdroj nejrůznějšího ovoce a zeleniny, velká část zahrady byla ovšem okrasná. Zahradu jsem milovala a od útlého dětství dědečkovi pomáhala přesazovat, roubovat, řízkovat, plít, za-

lévat... Pěstovala jsem vlastní bonsaje. Vzpomínám, jak babička spráskla ruce, když jsme se vraceli ze zahrádky a já s rukama od hlíny tlačila kočárek, ze kterého visela za nohy hlavou dolů panenka a v kočárku úhledně ležela pod peřinkou okurka hadovka. Tam to asi začalo. (Dendrologické začátky zdokumentovány např. na fotografii níže – pozn. red.)

Oba mí rodiče jsou geobotanici. Táta mě brával na výpravy do Českého středohoří, odkud pochází, ale v létě také do Krkonoš nebo do jižních Čech. V šesti letech jsem pod jeho vedením (tehdy pracoval v přírodovědném oddělení Severočeského muzea v Liberci), vytvořila svůj první herbář a pečlivě se učila názvy rostlin. Když mi bylo dvanáct let, nastoupil táta jako ředitel do Botanické zahrady Liberec a je v ní dodnes. Jeho práce mě ovlivnila nejvíce. Podporoval mě celou dobu na studiích a i v nynějším zaměstnání je mi cenným rádčem.

Původně jsem šla studovat aplikovanou ekologii na tehdejší Fakultu lesnickou a environmentální, na obor Lesní inženýrství jsem přešla až ve třetím ročníku. V doktorské práci jsem se věnovala rozmnožování vybraných druhů lesních dřevin in vitro – tj. klonováním „ve skle“. Rozmnožování dřevin je neuvěřitelně zajímavé téma a je jednou z mých

hlavních činností nadále. Specializuji se na množení exotických druhů dřevin pro naše arboretum.

Stromy, lesy a příroda jsou můj život. Jak pracovní, tak soukromý. Za přírodou se vydávám s rodinou s foťákem v ruce, snažím se ji co nejvíce poznat, zaznamenat, porozumět jí, vidět v ní zážrak stvoření a Boha.

Čím přesně se při své práci zabýváte? Učíte, kromě jiného? K čemu se snažíte vést své studenty?

Částečně jsem na vaši otázku již odpověděla. Množím dřeviny a starám se o sazenice, které se následně vysazují do arboreta, pomáhám s péčí o dřeviny v arboretu. Některé mé výpěstky jsou využívány při výsadbách na výzkumné plochy naší fakulty. Dále mám na starosti evidenci dřevin arboreta, která čítá přibližně devět tisíc jedinců. Podílím se na inventarizaci a revizích sbírky arboreta čítající 1200 druhů dřevin, mám na starosti jmenovky a index seminum (mezinárodní výměna semen). Pomáhám s přípravou materiálů pro výuku dendrologie. V arboretu provázím exkurze pro školy od těch mateřských po univerzitu třetího věku, hlavně pak studenty a odborníky z tuzemských a zahraničních univerzit a výzkumných pracovišť. Dvakrát ročně pak pořádáme dny otevřených dveří, kdy se snažíme přiblížit dendrologii široké veřejnosti. K tomu také mimo jiné slouží naše webové a facebookové stránky, které spravuji. V chatě arboreta připravuji výstavy – v současnosti lze zhlédnout výstavu šišek a semen jehličnanů a výstavu vybraných plodů a semen tropických a subtropických dřevin. Poslední novinkou je Naučná stezka modelových mokřadních biotopů v Arboretu FLD, pro kterou jsem připravovala polovinu naučných panelů. V rámci vědecké činnosti se zabývám především jeřábem oskeruší a sekvojovcem obrovským. Studenty dendrologii neučím, to mají v gesci kolegové z Katedry ekologie lesa. ►

Co si máme představit pod arboretum, k čemu slouží a proč může být užitečné (a možná i zábavné) ho navštívit?

Arboretum je sbírka dřevin. Naše arboretum bylo založeno v roce 1954 tehdejším děkanem lesnické fakulty prof. Pravdomilem Svobodou pro výuku studentů. K tomuto účelu slouží arboretum dodnes. Další význam arboreta je vědecký, dále sbírkový a konečně i populárně naučný. Jedná se o lesnické arboretum, je tedy specializováno na lesnický významné taxony mírného a boreálního pásu severní polokoule, ale sbírka byla postupem času doplněna řadou okrasných keřů a kultivarů. Dřeviny jsou uspořádány formou přírodního parku.

Proč může být užitečné arboretum navštívit? Podle mě pobyt v přírodě není nikdy marný. A pokud se při něm můžeme i něco dozvědět, je to užitečné dvojnásob. Naučit se pojmenovat dřeviny je důležité. Jak zmiňuje Marek Orko Vácha, můj oblíbený autor, v knize *Jízda v levém pruhu* na str. 152 v návaznosti na zážitky z botanické expedice, kdy přesně určují na orchidejové louce jednotlivé druhy rostlin: „Už to není anonymní zelený dav, ale jednotlivé bytosti se jménem.“ A pokračuje: „Patří to do duchovního života, protože je věcí slušnosti a zdvořilosti se znát jménem. Augustin i Tomáš i papež František mluví v nepřerušené tradici o tom, že příroda je kniha, každý tvor písmenem této knihy, a že knihu máme proto, abychom ji četli. Augustin mluví o dvou knihách o Bohu. První je Písmo, druhá příroda, Augustin doporučuje k četbě překvapivě tu druhou. Je zdarma. A může si v ní číst kdokoli, i kdo neumí číst ani psát.“ A jestli to bude možná i zábavné? Znáte zábavnější hřiště než les plný zázraků?

Chceme se na základě papežovy výzvy více zaměřit na svůj úkol dobře pečovat o zem a přírodu, která nám byla svěřena. Jak vy sama vnímáte současnou vlnu

zájmu o životní prostředí? A jaké světlo vám na ni vrhá křesťanská víra?

Napadá mě citace sv. Ignáce z Loyoly, která se mi nedávno dostala na jedné kartičce do ruky: „Člověk je stvořen, aby chválil Boha, našeho Pána, vzdával mu úctu a sloužil mu, a taktó spasil svou duši. Ostatní věci na světě jsou stvořeny pro člověka, aby mu pomáhaly k dosažení cíle, pro který je stvořen. Člověk je má využívat natolik, nakolik mu k dosažení cíle pomáhají, a natolik se jich zříkat, nakolik mu k dosažení cíle překážejí.“ Tím je řečeno vše podstatné a těžko k tomu něco dodat. Každý musíme začít sám u sebe. Už třeba jen tím, že místo do nákupního centra vyrazíme do přírody. Že místo nákupu drahé plastové hračky naučíme syna vyřezat jeho vlastním nožičkem lodičku z topolové kůry nebo s ním na zahradě zasadíme strom, který vypěstujeme ze semínka ze šišky, kterou jsme v lese našli.

Na mě je dnešní svět příliš hlučný, příliš barevný, příliš dravý, příliš krutý. Uprostřed té džungle se ozývají hlasy různých „ekologických“ aktivistů poukazujících tu na drancování pralesů, tu na těžbu kovů, tu na velryby uvízlé v platu. Vidíme drastické záběry z kožešinových farem, z velkochovů zvířat. Dozvídáme se, že nemáme jíst hovězí, vepřové, tuňáky, geneticky upravenou pšenici a kukuřici, že máme třídít odpad a vyměnit plast za papír. Že je planeta přelidněná. Co je ale správné? Jak poznat, co je jen byznys, a jak mám zachraňovat celou planetu někde uprostřed Čech?

Beze sporu je potřeba o planetu a přírodu dbát. Žít tak, abychom předali naše místo k žití dětem minimálně ve stejném stavu, v jakém bylo svěřeno nám. A začít třeba právě tím, že budeme v té knize přírody více číst.

Změním ještě téma a zeptám se na jeden z řady vašich koníčků – přináší totiž plody i v našem farmním společenství. Věnujete se hudbě, pokud správně tuším, ►

zejména sborovému zpěvu. Co na něm máte ráda?

To by bylo pomalu na knihu. Od mala mě pěvecké sbory fascinovaly. Byla jsem nejšťastnější dítě na světě, když mě v osmi letech při náboru po mosteckých základních školách přijali do pěveckého sboru *Kvítek*, který působil ve městech Louny, Žatec, Most.

Sbor je především společenství lidí. To musí někdo osvěcený vést, a pak se mohou dít zážitky, které společné muzicírování přináší.

V současnosti zpívám v malém pražském sboru *Amici musicae antiquae*, který se zaměřuje na renesanční polyfonii. Doprovázíme bohoslužby na Strahově, v Břevnově a v katedrále sv. Víta.

Z prvního sboru mám plno vzpomínek, zážitků ze soustředění, soutěží, zahraničních zájezdů, trvajících přátelství, mnoho jsem se v něm naučila. Nejen zpívat, ale poznávat pravé hodnoty. Co dělat, aby se společné dílo dařilo.

V současném sboru jsem našla své dva kmotry a motivaci a odvahu dojít až ke křtu. Nejraději mám ten pocit, když společně nacvičujeme, dáváme skladbě tvar a pak se na koncertě nebo při bohoslužbě podaří, že se „pohne zem“. Kdo ten pocit zažil, ten mi rozumí.

Právě jste se vrátila z Convivia, letní školy duchovní hudby na Velehradě. Co jste si odtamtud přivezla?

Ještě mi v hlavě zní všechny ty skladby a melodie a taky anekdoty a smích od společného stolování. Convivia jsem se účastnila poprvé předloni v Broumovském klášteře na doporučení místní farnice Marušky Otradovcové; tímto jí moc děkuji za doporučení. Loni pak v Praze na Hradčanech v klášteře kapucínů a letos jsem jela poprvé i s dcerou. Ta byla ve varhanní třídě. Spolu jsme si pak zvolily sbormistrovský seminář, českou současnost a španělskou duchovní hudbu. Nejvíce se mi líbila česká současnost pod vedením Marka Valáška. Na závěrečný koncert účastníků kurzu ve vele-

hradské bazilice jsme nacvičili dvě skladby *Ave Maria*, jednu od Jana Hanuše a druhou od Radka Rejška. Největší dojmy v nás všech ale zanechala úžasná skladba Petra Ebena *Cantico delle creature* – Píseň bratra Slunce na duchovním text sv. Františka z Assisi, kde ústředními slovy je právě *Laudato si*. Seminář španělské hudby vedl charismatický Antonio Peces Gómez z Madridu, nacvičili jsme s ním pět skladeb od staré hudby po současnou. A pak to je zážitek z nedělní bohoslužby, při které jsme v devadesátiletém sboru zpívali v bazilice mezi oltářem a obětním stolem mši *O Magnum Mysterium* (T. L. Victoria 1548-1611).

Ve farnosti se staráte o dětský sboreček Nebojsa. Jak probíhají setkání, co se snažíte dětem předat, jaký máte cíl? A jak se daří ho naplňovat?

Nebojsa je zatím malinký sboreček složený z temperamentních, nesmírně nadaných silných osobností, se kterými se učíme společně především získat vztah k hudbě. Pomáhá mi s nimi moje dcera Zuzana, která hraje na varhany. Dětem je 3 až 8 let, nevydrží ještě udržet pozornost celou hodinu, zvláště v pozdně odpoledním čase. Nezpíváme tedy celou dobu, ale hrajeme hudebně pohybové hry, sledujeme krátké pohádky s hudební tematikou, představujeme si jednotlivé hudební nástroje. Byli jsme se podívat např. u varhan v kostele sv. Jakuba, kde si každý mohl hru na varhany vyzkoušet. V minulém roce jsme zpívali v kostele při setkání s Mikulášem a v adventu roráty. Na konci Vánoc jsme pak měli společné muzicírování i s rodiči a prarodiči na faře. V plánu bylo zpívání na květnové pouti v Sudějově a při prvním přijímání dětí, ale ze všem známých důvodů se zpívání neuskutečnilo. Mohli jsme se alespoň sejít na pár zkoušek před prázdninami a doufám, že od září budeme zdárně pokračovat.

-red-

O ČÁRKÁCH MEZI HVĚZDIČKAMI (FEJETON)

Nedávno mě navštívili jedni mí známí se dvěma svými dětmi. Mladší z těchto dětí je pětiletá holčička, kterou zajímají hvězdy. Když se setmělo, přinesl jsem na zahradu hvězdářský dalekohled a některé hvězdy a planety jsme v něm pozorovali. Povíдали jsme si o tom i následující den ráno a nějak to vyústilo v to, že jsem té dívce přinesl papíry a pastelky a vybídl jsem ji, aby nakreslila třeba něco z toho, na co jsme předešlý večer koukali. Nakreslila dvě souhvězdí – *Velký vůz* a *Kasiopeu*. Tečky jako hvězdičky a slabé čárky, které zviditelňují tvar těchto obrazců.

Překvapilo mě to, protože to jsme, přísně vzato, neviděli. Znalost souhvězdí jistě kladně svědčí o předškolním vzdělání pětileté holčičky a zaslouží si pochvalu. Na druhou stranu... na noční obloze žádné čárky nejsou. Čárky mezi hvězdami jsou „kulturní nános“. Samozřejmě, že jsme ji pochválili.

Hvězdičky jsou fakta. Čárky mezi nimi – to je interpretace, a to ještě celkem svévolná. *Velkému vozu* bychom mohli stejně dobře říkat *Vykloubená plácačka* nebo *Sekáček na maso*. Nebo *Televizní seriál* – chvilku to jde dopředu, a pak se to zacyklí. A na celou noční oblohu se můžeme koukat buď očima starověkých Řeků a studovat, kdo vlastně byla Kasiopea – nebo se uvolnit a nechat tvořit vlastní fantazii. Je dobré znát souhvězdí, ale je možné neustrnout na tom. Příčetný dospělý nemůže chtít to neustrnutí po pětileté holčičce. Jenom byl v tu chvíli hodně vidět rozdíl mezi „přejímat“ a „tvořit“, čili věčné věčné pedagogické téma.

Povídal jsem si o tom s několika lidmi. Pokaždé to bylo zajímavé (protože to jsou zajímaví lidé) a víceméně pokaždé jsme dospěli k tomu, že i my dospělí často fungujeme podobně. Totiž – nějakou interpretaci toho, jak se věci mají, potřebujeme asi vždycky, ale když se jednou setkáme s tím, „jak se to bere“, snadno přehlédneme, že by se to dalo brát i jinak. V ekonomice je nejdůležitější, aby rostl ukazatel HDP. Ponožky se do sandálů nenosí. Bez chytrého telefonu se nedá žít. V Česku se nemáme moc dobře, protože v Německu se mají líp. Pravopis, vážná hudba a to, že Země je kulatá, jsou vážné věci... tak se to bere.

Ale nemuselo by. Je dobré vědět, jak se co bere, ale je možné neustrnout na tom.

Nezbytný předpoklad k tomu, aby na tom člověk neustrnul, je – uvolnit se. Třeba si jít někdy večer lehnout na zahradu, vypnout déšť a Měsíc a koukat na hvězdičky. Představovat si, jak asi vypadá souhvězdí *Konstruktivního odstupu* nebo *Hluboký nádech* (nebo třeba jen *Nádech*), *Letmý nadhled* (kousek nad obzorem), *Neplánované pozastavení* (poblíž Polárky), *Odněkud někam* (to můžou být jenom dvě hvězdičky)...

A když člověk usne, tak to vlastně splnilo cíl.

Václav Schuster

KALENDÁŘ AKCÍ

Ne	06. 09.	Posvícení v Hraběšíně (10:45 – kaplička u lesa)
Ne	06. 09.	Poutní mše v Roztěži (15:00)
Ne	06. 09.	Poutní mše v Chlístovicích (10:45)
Út	08. 09.	Jednání Pastorační rady farnosti (19:00 – arciděkanství)
Pá	11. 09.	Termín odevzdání přihlášek na náboženství

So	12. 09.	Žehnání obnovené hrobky rodu Dalbergů (18:00 – hřbitov Malešov)
So	12. – 13. 09.	Dny Evropského dědictví
Ne	13. 09.	Posvícení v Nové Lhotě (10:45)
Út	15. 09.	Adorace za moudrá rozhodnutí zastupitelů (16:00 – kostel Matky Boží)
St	16. 09.	Setkání seniorů (16:00 – arciděkanství)
So	19. 09.	Společenství mládeže (19:00 – arciděkanství)
Ne	20. 09.	Poutní mše svatá v Třeboníně (10:45)
Ne	20. 09.	Kartička na četbu SZ
Ne	20. 09.	Sbírka na církevní školství
Út	22. 09.	Začátek výuky náboženství (16:00 – církevní gymnázium)
St	23. 09.	Kavárna s překvapením: <i>Malajsie, Myanmar, Thajsko, Laos, Kambodža</i> , host Vít Štrupl (19:00 – arciděkanství)
Pá	25. 09.	Adorace za prohloubení lásky a víry v rodinách (21:00 – kostel Matky Boží)
So	26. 09.	Poutní mše svatá ve Vlašském dvoře (8:30)
So	26. 09.	Večer chval (19:00 – Křesetice)
So	26. 09.	Koncert W. A. Mozart: <i>Requiem</i> (19:30 – chrám sv. Barbory)
Ne	27. 09.	Posvícení v Malešově (9:00 – kostel sv. Václava)
Po	28. 09.	Slavnost sv. Václava (8:30 – kostel Matky Boží)
St	30. 09.	Biblická hodina (19:00 – církevní gymnázium)
Čt	01. 10.	Diecézní setkání seniorů v Hradci Králové
Čt	01. 10.	Začátek kurzů Alfa (19:00 – arciděkanství)
Čt	01. 10.	Náboženství pro dospělé (19:15 – IC Sedlec)
Pá	02. 10.	Prvopáteční adorace (od 16:30 do 18:00 – kostel Matky Boží)
Pá	02. 10.	Příležitost ke svátosti smíření (16:30 – kostel Matky Boží)
So	03. 10.	„Fatimská“ pobožnost (7:20 – kostel Matky Boží)
So	03. 10.	Výlet do arboreta v Kostelci nad Černými lesy
Ne	04. 10.	První svaté přijímání (9:00 – chrám sv. Barbory)

PLÁNUJEME

Ne	18. 10.	Posvícení farního kostela a Běh pro zvon
Ne	25. 10.	Posvícení v sedlecké katedrále